

הארת השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת תצוה תשפ"ב

גליון: 98

א לעבטיגער שפֿת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

פגרי קדש

פניני פרשה

יבגדי אדם מרמזים על מדותיו של אדם. "כל המבזה בגדים, לסוף אינו נהנה מהם".

מלושי ישראל

ומדברי מוהרנ"ת (ליק"ע המשולש בגדים יא): 'עיקר החן והחשיבות וההתפארות אמתי הוא רק אצל ישראל, בבחינת "ישראל אשר בך אתפאר", ומלבושים של ישראל הם בחינת 'בגדי ישע', בחינת לבושי התפארות, בחינת "הוד והדר לבשתי", כי יש בהם כל מיני חן וכל מיני התפארות; מה שאין כן העכו"ם הם בהיפך ממלבושי ישראל הזה... על כן צריכין להתלבש במלבושי ישראל דייקא'.

אדם כשר צריך להדר בלבושו ביותר

עוד בנחיצות ההקפדה על הלבוש, וביותר לאנשים חשובים, אנו מוצאים בדבריו (חיי מוהר"ן רא. ליקוטי עצות המושלש בגדים מהודרא בתרא): 'אדם כשר צריך להדר שיהיה מלוש בכבוד קצת כראוי, אם אפשר לו, ולא יהיה בזוי; ומכל שכן הצדיק, בוודאי צריך שיהיה מלוש בכבוד, כי על ידי זה הוא נחשב בעיני בני אדם, ויוכל לקרב אותם לעבודת השם יתברך, ואם לא היה מלוש בכבוד, לא היה נחשב בעיני בני אדם כלל. ואפילו השי"ת בעצמו כביכול, כשרצה להכיר את עצמו עם העולם, היינו שהעולם יכירו אותו וידעו ממנו יתברך, התלבש גם כן בלבושים כביכול, שהם כל האותות והמופתים אשר עשה ה' במצרים וכו' וכו', שכל זה הוא בחינת לבושין אליו יתברך, ועל ידי זה הכירו בני ישראל בכל פעם גדולתו יתברך ביותר, וזכו להתקרב אליו יתברך כרצונו'.

זהירות נצרכת

ברם יחד עם מעלת חשיבות הבגדים, נצרכת הזהירות לכל יפריעו מעבודתו. להזהר כן, אך לא לעשות 'עסק' מדי גדול סביב זה. וכך הם דבריו בשיחות הר"ן (ק): 'ותתפשטה בבגדו' (בראשית לט יב), שהבעל דבר והסטרא אחרא תופסת את האדם בבגדו, דהיינו שמטריד אותו בטרתת בגדיו ומלבושיו. כי טרדת הצטרפות מלבושים ובגדים של אדם הם בלבבלין מאד את האדם ומונעים אותו על ידי זה מעבודת השם יתברך... אך מי שהוא בעל נפש ולבו חזק בה, אינו משגיח גם על זה. אף על פי שאין לו בגד ללבוש, אף על פי כן אינו מטריד עצמו בזה ואינו רוצה להניח עצמו לבלבל בזה. וזהו 'וינח בגדו אצלה וינס' שמניח בגדו ומלבושו ונס ובורח מהם ואינו משגיח כלל על זה. רק עושה את שלו בעבודת ה' כפי מה שיכול'.

נמה עולה בגד יקר - שאינו לפי מדתו

היה זה החסיד רבי שמואל טעפליקער מתלמידי רבנו, שנסע עמו יחד בנסיעות הנעלמות, היה לו בן בשם רבי נחמן, שהתפרנס בכבוד. לימים; קנה מעיל חורפי יפה הנקרא 'פֿיטער' ותפר עליו בד ממיש כדרך הנגידים, ובא מעילו זה למוהרנ"ת ב'שימחת-תורה'. כשראהו מוהרנ"ת, לא מצא חברו חן בעיניו, ופנה אליו בחכמה ובניחותא: 'ירבי נחמן המעיל היפה הזה לא מתאים שתניחהו בארון הבגדים הישן שיש לך, ובכן צריך אתה להחליף את הארון, ואם תחליף את הארון, צריך להחליף גם את כל הריטי ביתך, כי אין זה יפה שרק ארון הבגדים יהיה יפה וממודר, ושאר הרהיטים כמו שהם... ואם תחליף רהיטי ביתך, לא יתאימו הרהיטים החדשים לבית הישן שבו אתה גר, כי אין זה יפה שיהיו רהיטים חדשים בבית ישן. ובכן צריך אתה להחליף ביתך לבית אחר יפה יותר, וכל-כך הרבה מעות אין לך, נמצא שאין לך מספיק מעות לכסות את ההוצאות, שמסב לך מעיל זה...

השבוע אנו קוראים בפרשה את הפסוק: 'ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת'. בגדיהם של הכהנים אינם דברים של מה בכך, פרשיות שלמות ופסוקים רבים ישנה בפרשייתנו על בגדיהם. "חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה" - בגדים אלו הצטרכו לעשות את בגדי אהרן ובניו.

בלבד סוגלת הבגדים לאהרן ולבניו - כפי אשר מפורשים בתורה ועיין בדברי הרמב"ן ובפירושו הנצי"ב ועוד במעלתם) היה בהם בבגדים כוח וסגולה ליעם ישראל, וכך אנו למדים (זבחים פח:) - בגדים אלו מכפרת על עוונות בית ישראל. ה'כיתונת' מכפרת על שפיכות דמים; ה'מכנסים' על 'גילוי ערוות'; ה'מצנפת' על 'גסות הרוח'. ה'אבנט' על 'הרהורי הלב'. ה'חושף' על ה'דינים'. ה'אפוד' על 'עבודה זרה'. ה'מעיל' על 'לשון הרע'. וה'ציץ' על 'עזות פנים'.

הבגדים מהווים תנאי הכרחי בעבודתם. וכדבריהם (זבחים יז): 'בזמן שהבגדים עליהם כהונתם עליהם, אין בגדים עליהם - אין כהונתם עליהם'. מעניין לציין את טעמו של בעל "החינוך" בלבישת בגדי כהונה: (מצוה צ"ט) "משורשי המצוה: היסוד הקבוע לנו, כי האדם נפעל לפי פעולותיו - ואחריהם מחשבותיו וכוונותיו. והשליח המכפר צריך להתפייס כל מחשבתו וכוונתו אל העבודה. על כן ראוי להתלבש בבגדים מיוחדים אליה, שכשיסתכל בכל מקום שבגופו, מיד יהיה נזכר ומתעורר בלבו לפני מי הוא עובד".

לבושם של תלמידי חכמים

ומדברים אלו האמרים לכהני ה' - נלמד מהם גזירה שווה - לבנו עם ישרון, העומדים ומשרתים את אדונם ויוצרים. כלליות עם ישראל הנקראים 'כהנים', 'ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש'. ולא בכדי כבר נקבע בהלכה על לבושו של 'תלמיד חכם', וכמובא ב'רמב"ם' (דעות פ"ק ט): 'שמלבושו של תלמיד חכם צריך להיות מלוש נאה ונקי, אסור לו שימצא בבגדו כתם או שמנונית. עליו גם לשמור על לבוש שאינו מנקר עיניו - מחד גיסא, אך לבוש שאינו מבזה את התורה ולומדיה מאידך. אל לו ללבוש מלוש מלכים, בגדי זהב שהכל מביטים בהם, ולא מלוש עניים, המבזה את לובשיו. עליו ללבוש איפא בגדים ביונים נאים ומתקנים'.

חשיבותם של בגדים ושמירתם

בדברים עיליים ושורשיים, אנו רואים לעובדא ולמעשה בענין בגדי האדם, 'בליקוטי מוהר"ן (כ"ט), בכתבו: "כי צריך לשמור מאד את הבגדים, שלא יבזה את הבגדים, רק לשמרן כראוי שלא יבוא עליהם שום כתם ורובב. וכל מי שהוא גדול יותר, צריך לשמור את הבגדים יותר. כי כל מי שגדול יותר, מדקדקין עמו יותר. ועל כן תלמיד חכם שנמצא רבב על בגדיו חייב מיתה (שבת קי"ג), כי עמו מדקדקין יותר. כי הבגדים בעצמם הם דנין אותו בבחינת דינא דמלכותא. כי הבגדים הם בחינת מלכות, כי רבי יוחנן קרא למאנה מכבודא (שבת קי"ג), וזוהו בחינת מלכות... והמבזה אותם, נמצא שהוא כמורד במלכות, ואז דינא דמלכותא דן אותו" ועוד בדבריו על בגדים (תורה קכז): "הבגדים הם בסוד החשמ"ל, שהוא שמימרה. ועל כן הבגדים יהיו שלמים תמיד ולא קרועים כי הוא קלקול השמימרה. הבגדים בעצמן תובעין את האדם אם לא נזהר בשמירתן לכבוד כראוי ולהחזיקן בנקיות. ויעויין בדבריו ביספר המידות' (ערך בגדים):

"ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך" (כ"ז ט)

דיוקו של "ואתה תצוה", וכן "ויקחו אליך" - האמור כאן בפרשת "המנוחה" ו"שמן זית" הרומזים ל"תורה ולחכמה" כמובא בדבריהם (ברכות נז.): "הרואה שמן זית בחלום יצפה לחכמה". וכן (הוריות יג): "אמר רבי יוחנן כשם שהזית משכחת לימוד של שבעים שנה, כך שמן זית משיב לימוד של שבעים שנה". וב'ליקוטי מוהר"ן' (קע"ז ועוד) ד'ישמן הטוב על קדש' הם בחינת המוחין בחינת (תהלים קל"ג) "כישמן הטוב על הראש". ו"מנרתא דא רישא", (הקדמת תיקוני זוהר יג).

דעיקר כוח קבלת התורה וחכמתה הוא ע"י משה רבינו. "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע" (אבות א א). וכבר מובא בארכה, על קבלת וקיום התורה ע"י הצדיקים.

כן אפשר לומר בדרך רמז, ע"ד הכתוב בקבלת התורה - "דבר אתה עמנו ונשמעה", שביקשו שמה רבינו ידבר עמם, ולכך בכאן במנוחה הרומזת לתורה, יש הדיוק "ואתה תצוה".

כן אפשר להוסיף ולומר "תצוה" - לשון צוואת וחיבור, התקרבות ודבקות של "בני ישראל" עם משה, עם הצדיק. ויעויין ב'ליקוטי הלכות' (קריה"ת ט כח) על הפסוק: "את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה" (דברים טט), 'שבכל דור ודור נמשכת התורה אלינו על ידי הצדיקים, כמו שאמרו (אבות א), משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע לוקנים וכו' עד היום הזה, ועיקר המשכת התורה על-ידי קיבוץ השיבות הקדושות וצלב רבם האמתי, שעל-ידי זה נכללו בזכות יצחק, שעל-ידי זה נמשך בחינת קבלת התורה בכל דור ודור'.

ויעויין ב'ליקוטי' (בציעת הפת ה"ד) בענין התחברות משה עם בניו. ומה נמלצו הם דברי 'האור החיים' בכאן על לימוד התורה והגאולה בזכות משה רבינו, בכתבו: 'ובדרך רמז יתבאר הכתוב על דרך המאמר הובא בספר 'זוהר חדש' (בראשית ח'): 'כי ד' גלויות של ישראל, כל אחד מהם נגאלו ממנו בזכות אחד, גלות הראשון נגאלו בזכות אברהם אבינו עליו השלום, ב' נגאלו בזכות יצחק, ג' בזכות יעקב, והד' תלוי בזכות משה. ולזה נתארך הגלות כי כל עוד שאין עוסקים בתורה ובמצות, אין משה חפץ לגאול עם בטלנים מן התורה. וזה הוא שרמז הכתוב כאן באומרו "ואתה תצוה את בני ישראל" על דרך (תהלים צ"א) 'כי מלאכיו יצוה'.

"ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך" (כ"ז ט)

כבר הקשו מפרשי התורה, למה דווקא כאן במצוות המנוחה נכתב בלשון: "ציווי" ולא במצוות אחרות? ואפ"ל: ע"פ דברי המדרש (תנחומא ב.) 'שבשעה שהקריבו הנשיאים חנוכת המזבח, ולא הקריבו שבת לוי היה נפשו של אהרון עגומה, אמר, כל הנשיאים הקריבו בחנוכת המזבח, ואני לא היה לי חלק בקרבנות. אמר לו הקב"ה: חייך כל השבטים הקריבו חנוכה אחת, ואתה לעצמך תעשה חנוכה מחוץ לפרוכת העדות באהל מועד יערך אותה אהרון ובניו, ולכן בצדו השני - שעם ישראל לא יעלה בהם קנאה שזו רק מצוה של אהרון ובניו, וזה לכאורה לא שייך להם, לכן היו צריכים בזה זיזו מיוחד. ואפשר להסמיק לכך בקושיית הרומב"ן על זה דכתוב במשך הפרשה (לא) "ועשית מזבח מקטור קטורת", בהקשותו: ד'מזבח הקטורת' מקומו היה צריך להיות בפרשה הקודמת בין כלי המשכן, ומדוע הוא כאן אחרי הקדשת אהרן לכהן גדול?

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"להעלת נר תמיד" (שמות כז כ)

שלושה עשר שיעורים קבועים בשולחן ערוך

ידוע היה הרה"ק רבי נתן מברסלב ז"ע בשיעוריו ולימודיו הקבועים יום יום, וגודל התמדתו בלימוד התורה והספקו בכל חלקי תורתנו הקדושה. דגש מיוחד שם מוהר"ת בלימוד הפוסקים והשולחן ערוך, כשהוא סיים כל ד' חלקיו בכל שנה ושנה – כפי אשר ציווה לו רבינו הקדוש.

בכדי שלא יפסיד יום מימי חייו בלימוד ההלכה, ובגודל 'שוב הדעת' שהיה מנת חלקו – היו לו רבי נתן 'שלושה עשר' סוגי סדרים ושיעורים בלימוד השולחן ערוך. כשביום רגיל היה לו הספק מסוים בלימוד זה, בשבת קודש היה לו הספק מיוחד ליום קדוש זה, וכן בערב יום כיפור, ביום כיפור, בפורים, ערב פסח, יום הנסיעה. וכך על זה הדרך – ידע תמיד כמה עליו ללמוד ולהספיק בלימוד הפוסקים. ולא להתבלבל משינויי העיתים והזמנים. והיה זה גם ביומו האחרון עלי האדמות – עשרה בטבת שנת ת"ר, ערך סיום על כל השולחן ערוך עם פירוש הש"ך, ולפני שהגישו לו את השולחן ערוך הגדול – ביקשו הימנו אנשיו, שילמד בשולחן ערוך קטן, היות וזה טירחא גדולה עבורו, התבטא ואמר: "זיית איהר מיר גיט אָזוי גיטרייא" – "אל תהיו מסורים לי כל כך..." – אכן כן "להעלות נר תמיד" – - -

חברותות ולימודים מסודרים לפי שעות, רגעים ושניות

היה זה החסיד רבי לוי יצחק בנדר, שהיה ידוע בעקביותו בלימודיו הקבועים יום יום, כשמתגבר על כל המכשולים והמניעות הרבות.

והיה זה בערוב ימיו, עת נלקח ממנו כמעט לגמרי – מאור עיניו, וכבר לא היה יכול לעיין ולקרוא לבד בספרים הקדושים, לא אמר נושא ולא נפל לרפיון רוח, אלא תכנן את סדר לימודו באופן שלא יגרע ממסת לימודיו עד הנה.

מעתה הוא כבר לא יכול ללמוד לבדו, הוא יאלץ לשתף בסדרי לימודו חברותות שישמשו עבורו תחליף לעיניו הכבויות. הכל ידעו כי יומו של רבי לוי יצחק עמוס בסדרי לימוד, אך עתה, באמצעות החברותות נוכחו לדעת כי ההסתר מרובה על הגלוי.

פרשה מיוחדת אפופה הוד נורא, הייתה פרשת לימודו עם החברותות למן היום בו חשכו מאורות עיניו. ללא שום ויתור, וללא שום הפחתה מסדריו הקפדניים בהם נהג כל ימיו. דפי הגמרא הקבועים, פרקי משניות, "פרשיות" זוהר ומדרש, מבלי לותר על זיז כלשהוא. מהבוקר עד הערב התחלפו אצלו החברותות התורניות, זה יוצא וזה בא, והלימוד מסודר לפי שעות, רגעים ושניות.

והיה אם חברותא התאחרה בדקות ספורות בלבד, היה תובע את זמנו, באמרו: "הלא אוספים אנו יהלומים יחדיו... ואיך שייך לוותר על רגעים בעת שניתנה הרשות והיכולת לאסוף אוצרות יקרי ערך ללא הגבלה!?" – - -

"ומגבעות... לכבוד ולתפארת" (שמות כח מ)

מצא למוהר"ת את כובעו העליון וזכה לברכה

היה זה פעם עת נסע רבי נחמן מטולטשין יחד עם מוהר"ת בעגלה, עף למוהר"ת כובעו העליון. בראות זאת רבי נחמן מטולטשין, חס על כבודו של מוהר"ת, בחשבו לעצמו: שיכול להיות מכך בזיון למוהר"ת, להיכנס לעיר ללא כובעו העליון. ציווה רבי נחמן לעגלון לעצור, ירד מהעגלה וטרח בטירחא מרובה – לחפש אחר כובעו של רבי נתן, עד שלבסוף מצאוהו והחזירו למוהר"ת.

ובעת שהחזירו, התבטא מוהר"ת בשמחה אל עבר רבי נחמן וברכו: "תנוח ראשך על מקומך". וכשהיה בנו של רבי נחמן, הלא הוא, הרה"ק רבי אברהם ב"ר נחמן – מספר עובדה זו, הדגיש ואמר: "הרי היה לאבי ברכה ממוהר"ת 'שינוח לו ראשו על מקומו' ומשום כך היה באמת, אדם נבון ומיושב מאד"...

הרה"ק מקאצק למוהר"ת - מוח מזהיר תחת כובע פשוט

היה זה עת היה מוהר"ת ב'למברג' למען הדפסת ספרי רבינו, שהה שם גם הרה"ק מקאצק שבא להתראם ממחלת הריאה.

האדמו"ר מקאצק היה סגור ומסוגר בחדרו, ולא הניחו לשום אדם להיכנס אליו. עמו נתלווה אז תלמידו הרה"ק בעל החידושי הרי"ם מגור, וחסיד נוסף מגדולי תלמידיו. מוהר"ת חפץ מאוד לראות את הצדיק מקאצק שהתפרסם בקדושתו הרבה ובעומק בינתו.

מוהר"ת הופיע במקום אנסנייתו, וביקש מהמקורבים שיכניסוהו אליו. בתחילה סרבו כי הם לא ידעו מי המבקש. אולם מוהר"ת בהשתוקקותו להיכנס – ביקש מהם שיאמרו לרבים: שתלמידו של בעל ה"ליקוטי מוהר"ן רוצה להיכנס.

בשמעו זאת הרבי מקאצק, ציווה מיד להכניסו אליו, ושוחחו יחדיו שעה ארוכה. תמימה החסידים על שיחתו הארוכה עמו בעת חוליו הקשה, השיב הרה"ק מקאצק: "האברך הזה הוא עילוי בחסידות". ובנוסח אחר: "אזא ליכטיגן מוח אונטער אַ פּראָסטן דאַשיקל" – "מוח מזהיר תחת כובע פשוט".

מן הפאר ההיא לשקל התקדים | לספר את הכל להשם יתברך

ילדים יקרים! הבו והקשיבו לעצה טובה מאד. היה זה פשהתקרב רבי נתן מברסלב לרבו רבנו נחמן מברסלב, חיזק אותו בדבורים המשיבים את הנפש ומחזקים את האדם לעבודתו יתברך. והיה זה בעשרת ימי תשובה של שנת תקס"ג, רבי נתן בא אל רבנו, ורבנו סובב עמו יחד מחוץ לבית נקטת הגדול, שהיתה בעיר ברסלב - עיר מגוריו של רבנו, ושוחח עמו בעבודת השם. ובאמצע השיחה – שם רבנו את ידיו הקדושות על כתפו של רבי נתן, ואמר לו: "אין יוטער סע זיגער גוט, אז מן רעט זיך אויס דאס הארץ פאר השם יתברך. אזוי ויאי מן רעט זיך אויס, פאר אין אמת'ן גיטן פריג'ת" – "ובעמיתה: טוב מאוד, שמשפחים את הלב לפני השם יתברך, כמו שמשפחים לפני חבר טוב ואמת". ונקטו דברים אלו בלבבו של רבי נתן כמו אש בוערת. כי רבי נתן אמר לעצמו, שמעכשו כבר יוכל להיות באמת איש פשוט כמו שהוא רוצה, שישפף את לבו לפני השם, ויבקש על הכל מה שהוא צריך ברחמים ובתחנונים – כמו לפני חבר טוב. ובאמת, מיד נכנס לבית נקטת שהיה כבר ריק מאדם וקיים עצה נפלאה זו. וגם אנו נצמד בעצה טובה זו, לספר את הכל להשם ולבקש ממנו על הכל, וכן נזכה להיות צדיקים.

המשך פניני פרשה

ובתירוץ בעל הקדושת לוי' שאחרי שהוקדש אהרן וזכה לכל הכבוד הגדול ולבגדי הכהונה, היה יכול להתעורר קיטרונו ח"ו, כאשר היה במחלוקת קורח, ואז רק ע"י הקטורת אפשר להוכיח ולברר, כי זה רצונו של הקב"ה, כמו שהתברר באמת במחלוקת קורח, לכן דוקא כאן מקומו. והוא גם בכאן החיזוק המיוחד שהיו צריכים שלא יקנאו, כדברינו.

"ואתה תצוה" (כז כ)

בדברי הגר"א - ששמו של משה לא הוזכר בפרשה זו, כדברי חז"ל קללת חכם אפילו על תנאי מתקיימת, ומשה אמר "מחני נא מספרך אשר כתבת", ולכן יום ז' באדר יום פטירת משה רבינו, נופל תמיד בשבוע של פרשת תצוה, וזאת רצה לרמוז לנו הקב"ה שדווקא בפרשה זו לא נזכר שמו. ואפ"ל בדבריו דגימטריא של ז' באדר – אות ז' זי"ן" במלואו זי"ן יו"ד נו"ן' (עם ואתיות והתיבות) ועוד "באדר" גימטריא של "ואתה". רמז על משה רעיא – שיום פטירתו הוא בפרשייתנו "ואתה תצוה" כדברי הגר"א.

"שמן זית זך" (כז כ)

אפ"ל, "זך" בגימטריא כמנין אותיות א"ב ועוד מנצפ"ך, רמז דעיקר ה'חכמה' הרומז על שמן הוא ב'אותיות התורה'.

ועייין בליקוטי מוהר"ן (תורה ל ועוד) דאותיות ותיבות התורה הם שיעורים וגבולים שמצמצם בהן חכמתו יתברך שמו.

ובתיבת "זך" אפ"ל דקאי על התורה - שמזככת את האדם, ובדבריהם (יומא עב. ובפירוש חברותא שם) על הפסוק "אמרת ה' צרופה" (תהלים יח). דהתורה מזככת את האדם.

כן אפ"ל ענין "זך" בהקדם בדברי המדרש (מה"ג) "זך, למה? ללמדך שבזמן שיהיו זכין וטהורין ראויין להבהיק אורן" וכבר אמרו בדבריהם (יומא קי). על לימוד תורה ב'טהרה', והוא "זך" – זיכוך וטהרה.

"שמן זית זך כתית למאור" (כז כ)

בדברי "המגיד ממעזריטש" – 'כתית' הוא בשתי בחינות, אחת: שיהיה לו לב נשבר ונדכה', ובחינה שניה הוא כמו שכתוב 'והם תכו לרגלך' (דברים לג א), כמו שאמרו חז"ל על אותם שמכתתין רגליהם לשמוע דברי אלוקים חיים. ובזמן הזה הם אותם האנשים, שנוסעים לצדיק הדור, ומכתתים את עצמם. ועיי' יזכו לבחינה של להעלות נר תמיד, כמו שכתוב "נר אלוקים נשמת אדם", יזכו להעלות את הנפש למקורה ולשורשה תמיד לעולם. ע"כ. ואפ"ל בדבריו, דהתיבה לפני "כתית" הוא "זך" שהיא הטיפה הראשונה שכותשין את הזית, דזהו רומז על 'ענווה ולב נשבר'. והתיבה לאחר "כתית" הוא "למאור" רמז על אור התורה והצדיקים. כדבריו.

"להעלת נר תמיד" (כ כ"א)

איך זוכים להעלות – נר התורה והנשמה - עיי' "תמיד" - העקשנות והעקביות - שיעורים קבועים יום יום, ע"י מאמרם 'קבעת עתים לתורה' (שבת לא.) וב'שיחות הר"ן' (י"ט) על מעלת קביעות עתים לתורה, בכתבו: "ואם יעשו להם חק קבוע וחיוב חזק ללמד בכל יום ויום כך וכך ... בוודאי יזכו לצאת ממצודתם הרעה על ידי התורה כי כוח התורה גדול מאד"

"להעלת נר תמיד" (כ כ"א)

בדברי רש"י דיתמיד' קאי על הלילה, ולפי דברינו דקאי על התורה, אפשר להסמיכו לדברי הרמב"ם (הלי ת"ת פי"ג הי"ג) בכתבו: שאע"פ שיש מצוה ללמוד ביום ובלילה, אך אין אדם לומד רוב חכמתו אלא בלילה.

"ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו לפני ה' תמיד" (כח ל)

ענינו של 'משפט' - חשבון הנפש נצרך להיות 'תמיד', וכמובא ע"כ באריכות, ובני ישראל בשם 'כהנים' נקראים: "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים". וברש"י 'תמיד' על המנורה (כ כא) 'כל לילה ויליה נקרא תמיד'. ענינו של חשבון הנפש ומשפט ביותר ב'לילה' לפני השינה – כמובא ע"כ.

גם נקודה קטנה יכולה להעיר ישנים – בוחה של נקודה טובה!

"כשמחפש ומבקש ומוצא בעצמו איזה נקודה טובה עדיין, ומחיה ומשמח את עצמו, ומעורר את עצמו לעבודת השם יתברך על ידי זה - זהו התעוררות השינה".

(ליקוטי הלכות)

זוית ראיה <<